

SMRT BUDE JEHO ZKÁZA

DARK ROMANCE

KLETBA

HARPER L.
WOODS

PŘELOŽILA MARTINA BALZANO

KLETBA

The Cursed
Text Copyright © 2024 by Harper L. Woods
Published by arrangement with Tor Publishing Group
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2025
Cover © Opulent Designs, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6695-6 (pdf)

HARPER L. WOODS

KLETBA

přeložila Martina Balzano

Pro ty, kteří je milují, jsou vražední.

POKREVNÍ LINIE V KŘIŠŤÁLOVÉ KOTLINĚ

KRYSTALOVÍ ČARODĚJOVÉ

(ZNÁMÍ TAKÉ JAKO BÍLÍ)

rod Petrových

rod Beltranových

KOSMIČTÍ ČARODĚJOVÉ

(ZNÁMÍ TAKÉ JAKO FIALOVÍ)

rod Realtových

rod Amarových

ČARODĚJOVÉ ZEMĚ

(ZNÁMÍ TAKÉ JAKO ZELENÍ)

rod Madizzových

rod Brayových

ČARODĚJOVÉ VZDUCHU

(ZNÁMÍ TAKÉ JAKO ŠEDÍ)

rod Auraiových

rod Devoeových

ČARODĚJOVÉ VODY
(ZNÁMÍ TAKÉ JAKO MODŘÍ)
rod Tethysových
rod Hawthorneových

ČARODĚJOVÉ TOUHY
(ZNÁMÍ TAKÉ JAKO ČERVENÍ)
rod Erolesových
rod Peabodyových

ČARODĚJOVÉ OHNĚ
(ZNÁMÍ TAKÉ JAKO ŽLUTÍ)
rod Collinových
rod Madlockových

ČARODĚJOVÉ NEKROMANTI
(ZNÁMÍ TAKÉ JAKO ČERNÍ)
rod Hecateových

PROLOG

LUCIFER MORNINGSTAR

Před padesáti lety

Loralei Hecateová bloudila chodbami a její temně ebenové vlasy se s každým pohybem zavlnily. Kus onyxu, který tiskla v dlani, ji nemohl ochránit před nebezpečím číhajícím ve stínech, ale stejně ho svírala jako záchranné lano. Ten kámen dostala od Bílé čarodějky, své nejlepší přítelkyně. Měl ji zbavit nepříjemného neodbytného pocitu, že ji někdo sleduje.

Ochránit ji mohla jedině přítomnost ostatních, ale ona byla hloupá a uprostřed noci opustila bezpečí své postele. Odlákat ji mi netrvalo moc dlouho, stačilo potichu zašeptat, abych neprobudil amulet kolem jejího krku.

Plížil jsem se za ní tmou, aby mě nezahlédla. Bylo to příhodné místo pro její smrt, protože i když musela zemřít, nechtěl jsem, aby trpěla. Nepotřeboval jsem, aby její poslední chvíle byly naplněné strachem a temnotou.

Musela zemřít, ale nebylo v tom nic osobního. Její smrt byla spíše obětí nutnou k uskutečnění velkých plánů.

Tento okamžik se chystal celá staletí, vše záviselo na zastavení tlukotu jejího srdce. Ale za roli, kterou v uplynulých letech sehrála, si vysloužila můj respekt.

Loralei se náhle zastavila, otočila se a podívala se na mě. Živá modř jejích očí zářila tmou jako měsíční světlo. Nádech fialové v duhovkách mi připomněl její předchůdkyni Charlotte. Nakrčila čelo, ústa se jí rozevřela v tichém výkřiku, dala se na útěk a onyx upustila na podlahu.

Když ale zjistila, že ji pronásleduju, na ochranný kámen rychle zapomněla. Netušila, kdo jsem, *co* jsem pod oblekem z masa a kůže, ve kterém jsem přebýval. Ale narazit uprostřed noci na Nádobu nevěstilo nic dobrého. Věděla, že na ni číhám jako šelma na kořist.

Udělal jsem jediný krok jejím směrem a prudce se zastavil silou nesouhlasného pohledu. Do mdlého světla pronikajícího okny vstoupila žena a k Lorelei se váhavě blížila. Její tělo působilo nehmotně, jako by tam byla a zároveň nebyla, a když jsem se natáhl, abych se jí dotkl, nevěděl jsem, jestli nahmatám maso, nebo jen ozvěnu polozapomenuté vzpomínky.

Loralei běžela, sprintoval kupředu a mířila k ohbí chodby, zatímco žena prohledávala stíny, které jsem nazýval domovem. Přejela mi po celém těle děsivýma vícebarevnýma očima a pátrala po mně, jako by mě *cítla*, ale neviděla.

Já ji viděl.

Cítil jsem ji. V okamžiku, kdy ty fialově jantarové oči přistály na mých, jsem přesně věděl, kdo to je. Inkoustově tmavé vlasy se jí měkce vlnily po ramenou, náznak vínového odstínu konečků mi připomínal nejlepší merlot. Měla zaoblené křivky a silná stehna, která jsem si představil sevřená kolem své hlavy a hrudi. Představil jsem si, jak by se třásla, kdybych ji šukal.

Nikdy jsem neměl v úmyslu si Dceru dvou přivlastnit. Nikdy jsem si ji nechtěl nechat, chtěl jsem ji jednoduše využít k tomu, co mi její jedinečná kombinace magie mohla nabídnout.

Všechno se změnilo, když mi v hrudi zadunělo zavrčení a rozlilo se v těle. Silou toho pocitu se mi pod nohama třásla podlaha,

okna rachotila, jednotlivé kusy osudu se přesouvaly a v nekonečné symfonii rachotaly jako kosti ve větru.

Loralei sevřela váček s kostmi zavěšený u svého boku, když se mladá čarodějka Hecateová otočila, zatímco následovala svou tetu Charlotte, a duch její tváře se mihotal v měsíčním světle. Sklouzla pohledem k váčku s kostmi, jako by cítila jejich volání, a část z ní si uvědomila, že jednoho dne budou patřit jí.

Hecateová je chtěla. A jediné, co jsem chtěl já, bylo vzít si, co patřilo mně. *Ji.*

„Nemám to, co hledáš,“ řekla Lorelei do nicoty. Dál na mě upírala pohled, s každým mým krokem sebou trhla. Chodby pulzovaly poznáním toho, co se jimi pohybovalo, když jsem uvolnil malé kousky energie, které jsem měl v této podobě k dispozici, a zaplnil univerzitu svou přítomností.

Mladší čarodějka Hecateová, žena, která se ještě nenarodila, zaváhala a opřela se rukou o zeď. Když teplota v chodbě klesla tak nízko, až pálila, oběma ženám se před obličejem srážel dech.

„Loralei!“ zavolala ta mladší vyděšeně. Lorelei se podívala stranou, jako by tu podivnou čarodějnici viděla i ona, a oči se jí rozšířily poznáním. Spustila ruku z váčku s kostmi, které jí dávaly sílu, a její tělo se zastavilo. Pozoroval jsem, jak se mezi nimi něco vytváří.

„Uteč, Charlotte! Uteč!“ křičela mladá čarodějka, aby pomohla své tetě.

Charlotte.

Měla v sobě určitou důvěrnost, pulzovala z ní ve vlnách, které mi připomínaly První čarodějnici. Tu, která mě té noci v lese volala a prosila o pomoc, aby se mohla pomstít.

Ale tohle jméno nebylo správné, jako by se její část, která zůstala nezávislá na tomto vědomí, vzbouřila proti představě, že je tak pevně svázána s předkyní, která stála u zrodu všeho.

Zaútočil jsem a moje ruka s drápy vystřelila ze stínů tak rychle, až jsem pochyboval, že si mladá čarodějka něčeho všimla. Na Loreleiině hrudi se bleskurychle rozšířila rudá skvrna, objevily se tři hluboké šrámy a kapky její krve se rozstříkly až na tvář mladší čarodějky. Lorelei se natáhla, padla na kolena, uchopila neteř za paži a podlaha se pod ní zachvěla. Přistoupil jsem o krok blíž, připravený vzít si, co mi patří, i kdybych tím měl všechno zničit.

Moje tělo se pohybovalo jako v transu. Jako by ta nová ovládala mé tělo kostmi, které jí ještě nepatřily.

„Probud' se, Willow,“ zašeptala Lorelei a oči se jí obrátily v sloup. *Willow.*

Tak se jmenovala. Přistoupil jsem blíž a místo té, kterou jsem přišel zabít, jsem se zaměřil na tu, již jsem jednoho dne plánoval vlastnit.

Třemi rychlými pohyby jsem jí drápl po rameni. Willow zaječela, její krev mi pronikla pod drápy, pokryla mi prsty a já se poprvé po staletích zase cítil úplný. Zvedl jsem si je k ústům a ochutnal svou budoucnost.

Ohlédla se mým směrem a mě napadlo, jestli mě to zvědavé stvoření uvidí tady u ní tak blízko stát. Napadlo mě, jestli už není moje, když jsem se naklonil dopředu, zabořil nos do vlasů na jejím zátylku a nadechl se její vůně.

„Probud' se!“ zaječela Lorelei.

Země se pode mnou třásla mým silícím vztekem a ona krvácela a dělala vše, co bylo v jejích silách, aby mi vzala mé Čarodějtko. Willow se zhroutila, její kolena téměř narazila do kamene.

Pak zmizela.

WILLOW

Zalapala jsem po dechu, když ty podivné, zářící zlaté oči bez zaváhání našly mé, Jeho pohled mě spoutal a přišpendlil na místě. Tiskl si moji třesoucí se dlaň k hrudi a já se snažila rozmrkat pálení slz strachu.

Co jsem to udělala?

Polkla jsem, pomalu jsem odtrhla zrak od Jeho a podívala se na arcidémony, kteří nás sledovali s mnohem větším zájmem, než by se mi líbilo. Pokusila jsem se odtáhnout. Jeho kůže syčela a loupala se, můj dotek ji spaloval. Když jsem se konečně odtrhla a po dotyku mé ruky zůstalo jen rudé maso, zvedl se mi žaludek.

Otisk na Jeho zlaté kůži jasně zářil. Dech se mi chvěl v plicích, pořád jsem se snažila osvobodit, ale neodvážila jsem se to udělat rychle. Sledoval mě svým děsivým zlatým pohledem, kterému neunikl ani sebemenší pohyb, zatímco jsem se snažila potlačit paniku ve svém těle.

Když jsem se odtáhla a odtrhla ještě víc dočerna spálené kůže, Jeho ruka se rychle pohnula. Pevně mě chytil za zápěstí a já se pořád snažila osvobodit. Pomalu se posadil, Jeho hladký, plynulý pohyb ani náznakem neprozrazoval, jak dlouho bylo Jeho tělo prázdné

a zanedbávané. Když pomalu přehodil nohy přes okraj lehátka, pohybovala jsem se s Ním, protože mi nedal jinou možnost. Arcidémoni lehátko položili na područky trůnu Tethysových, aby byl stejně vysoko jako já, která jsem stála.

Když se zvedl, nosítka se navzdory nestabilní pozici nepřevrhla. Jeho pohyb byl tak pečlivě ovládaný, až působil nepřirozeně. Nespouštěl z mé tváře planoucí oči, nedíval se na ostatní v místnosti, když se Jeho druhá ruka zvedla z boku a natáhla se pod mou volnou paži, aby se položila na můj pas. Prsty uchopil látku mého trička, sevřel ji v pěsti a škulbl mnou dopředu, abych se postavila mezi Jeho roztažené nohy.

Díval se mi do očí a ignoroval chvění mé ruky a spodního rtu, předklonil se a přitiskl čelo k mému. V okamžiku, kdy jsme se dotkli, zhluboka vydechl, Jeho sevření mi škulblo zápěstím a On konečně zavřel oči.

Polkla jsem a odtáhla se, abych se na něj podívala. Když mi Jeho ruka spadla z pasu, zaťal zuby a zvedl ji, aby ji vsunul pod mé vlasy, a dotkl se mé čelisti. Na kůži mi vyrazil pot, měl tak horké tělo, až jsem měla pocit, že by mě mohlo popálit. Byl to takový kontrast s teplotou jeho Nádoby, která ochlazovala i vzduch kolem něj.

„Nedívej se na mě takhle, Čarodějátko,“ zamumlal tiše a Jeho ruka se sevřela kolem mé hlavy, protože jsem se od Něj pokusila odvrátit.

Pohled Jeho nadpozemských očí ztvrdl do zamračení, leskl se jako roztavené zlato, a já jsem využila okamžiku rozptýlení, abych odtrhla ruku od Jeho hrudi. Snažila jsem se na dokonalý otisk vypálený na Jeho kůži nedívat, ale nezdálo se, že by vykazoval známky hojení, jak jsem doufala.

Naklonil hlavu, aby se podíval na zuhelnatělé znamení, a rty se Mu zkroutily do krutého úšklebku. „Označila sis mě,“ řekl

a díval se na mě skrz řasy, mezi pootevřenými rty se Mu blýskly bílé zuby. Byl to čistě dominantní pohled plný samolibého uspokojení – pohled dravce, který uštval svou kořist.

„Udělala jsem všechno, co jsi chtěl,“ řekla jsem a zavrtěla hlavou, zatímco jsem se Mu pokoušela vyškubnout. Uchopil mě za ruku a zvedl ji, aby se podíval na spálené zbytky masa, které na ní ulpěly. Dotkl se jich prstem a já s hrůzou sledovala, jak se rozpustily a změnily v krev, stékaly mi z ruky a kapaly na podlahu u našich nohou. Bylo to stejné, jako když rozpustil nové maso na kostech Úmluvy, aby stvořil Charlotte. Ta vzpomínka byla v mé mysli příliš čerstvá.

„Ano,“ souhlasil, namočil do krve špičku prstu a přejel jím k lemu svetru na mém zápěstí.

„Tak mě nech jít. Už mě k ničemu nepotřebuješ,“ namítla jsem tiše. Jeho prst tu pomalou, zrádnou stopu na mé kůži zastavil a zmrzl na místě, zatímco se Jeho nehet prodlužoval v náhlém hněvu, který z Něj ve vlnách pulzoval.

Pronikl mou kůží, rozbouřil mou krev a já zalapala po dechu z pocitu tepla, když vklouzl do rány a spojil se s mým tělem. Nemělo to být takové, nemělo mi to zaplavit žíly mravenčením.

Ale stalo se.

„Ty mě chceš opustit,“ řekl a pomalu obrátil Svůj zvířecí pohled k mé tváři. V tvrdosti Jeho hněvu nebylo žádné teplo, jen vztek, o kterém jsem nechtěla přemýšlet, když jsem se od Něj odtáhla.

„Z jakého důvodu bych měla zůstat?“ zeptala jsem se. Okamžitě se zatvářil zklamaně, Jeho vztek zmizel s prudkostí rány bičem. Obrovská prázdnota a nepřítomnost emocí v Jeho rysech byly horší než Jeho hněv.

Pustil mě a já překvapena náhlou svobodou zakopla jednou nohou o druhou. Ustoupila jsem o další krok, když hladce vstal,

tolik se podobal Nádobě, kterou po staletí obýval. Ale to přede mnou byla jen prázdná napodobenina skutečného muže a dominantní mužské krásy. Pomalu, sebejistě se ke mně plížil.

Předtím byl krásný, hezcí než kterýkoli člověk, kterého jsem kdy viděla, ale teď, v této podobě, byl něčím *víc*. Vlasy měl hustší a tmavší, tmavě hnědé, až skoro černé, což bylo patrné jen díky lucernám nad našimi hlavami. Jeho rysy působily výrazněji, ostřeji a mužněji. Zdálo se, jako by měl zlaté oči usazené ve tváři hlouběji, čímž Mu více vystupovalo čelo. Navzdory měkké plnosti Jeho úst vyzařovala jejich napjatá linie hrůzu a krutost, když na mě zíral. Zdál se mi vyšší a mohutnější než předtím. Měl štíhlé svaly jako sochy z římských chrámů.

Protože byly vytesané podle Něj.

Dokonce i jeho předloktí a ruce prozrazovaly sílu, schopnost zlomit mi páteř vejpůl, kdybych se na něj křivě podívala. Jeho esence zaplnila místnost a ponořila nás do temnoty, vzduch se nechutně oteploval a na jazyku jsem cítila chuť jablek.

„Dosáhla jsem toho, kvůli čemu jsem sem přišla, včetně věcí, které jsem nikdy nechtěla,“ řekla jsem ve snaze připomenout Mu, že jsem měla v Křišťálové kotlině něco v plánu. V ideálním případě mělo tohle město být jen přestupní stanicí, pokud by se mi podařilo přežít.

To se mi ale jevilo jako nepravděpodobné vzhledem k nešťastnému obratu událostí – probodl mě muž, do něhož jsem se nějak zamilovala jako naivní holčička, za kterou mě považoval.

I já jsem věděla, že nemám šanci probojovat si cestu ke svobodě. Má magie byla vzdálená, přetížená otevřením pečeti, a kolem mě nebyla žádná hlína, ze které bych mohla načerpat sílu. Koutkem oka jsem pohlédla na trůn Madizzových. Černě zbarvené okvětní lístky růží se chvěly v neexistujícím vánku, jako by cítily slabé volání mé magie.

Udělal jsem další krok dozadu a doufala, že se k nim dostanu trochu blíž a vyhnu se smrti, kterou mi Lucifer sliboval pohledem. Narazila jsem zády do něčeho velkého a tvrdého a zvedla jsem hlavu. Belzebub na mě s nezájmem zíral, Jeho kožovitá černá křídla sebou škubala a svinula se mu kolem ramen.

Natáhl se kolem přední části mého těla a jednou rukou mě chytil za bradu, druhou za zátylek.

Dech se mi zadrhl v krku. Uvědomila jsem si, co měl v úmyslu, ale už jsem nestihla zareagovat. Gray mě ani nechtěl zabít sám, špinavou práci nechal na svém přísluhovači.

Luciferovy oči se rozšířily a do Jeho výrazu pronikl děs. Otevřel ústa. „Ne!“ vykřikl ve chvíli, kdy Belzebub prudce trhl mou hlavou do strany.

V lebce se mi rozlehl zvuk prasknutí, Gray se ke mně rozběhl, a než jsem se zhroutila k zemi, chytil mě. Hlava mi visela v nepřírozeném úhlu, který jsem nemohla ovlivnit, a plíce se mi stáhly, unikal z nich poslední dech.

Udeřil mě pěstí do hrudi a z žáru Jeho doteku se mi do celého těla šířila bolest. Všechno, co mě obklopovalo, vychladlo.

Ale uvnitř jsem hořela.

LUCIFER MORNINGSTAR

Willow se podlomily nohy, v očích měla nepřítomný pohled. Sotva jsem vykřikl svůj protest, Belzebub ji pustil, jako by ho páčila. Jako by tím mohl to, co udělal, zvrátit. Moje tělo bylo rychlejší, než jsem si vzpomínal. Trochu jsem zakopl, potřeboval jsem si zvyknout, že je moje duše obalená kůží.

Chytil jsem Willow dřív, než dopadla na podlahu, a podepřel jsem ji paží. Při pohledu na její nepřirozeně zkroucený krk jsem znechuceně ucukl. Hlava jí bezvládně visela. Připomnělo mi to, jak se Susannah groteskně pokoušela i ve smrti držet toho, co z ní zbylo, když jsme ji s Charlotte zvedli z hrobu.

Ne.

Když se její duše oddělila od fyzické podoby a z hrudi jí začala stoupat průsvitná mlha, oči se jí obrátily v sloup.

„Je mi to líto,“ zamumlal jsem, i když jsem věděl, že už mě neslyší. Willow, kterou jsem znal, už nevnímala volání, její duch naslouchal jen hlasu pekla. To, co jsem chtěl udělat, by jí způsobilo bolest, mučilo by ji to, a pravděpodobně by mě ještě víc nenáviděla.

Sáhl jsem do mlhy, která jí unikala ze srdce, a přitiskl dlaň na odhalenou kůži. Mlhou se šířily inkoustové úponky temné, zakázané magie, která by ji mohla dovést ke klidu, kdyby její duše

nebyla prokleta činy její předkyně. Ovinula se kolem Willowiných ostatků a přimkla se k nim.

Její kůže se mi rozpadala pod rukama jako křehký porcelán. Temnota se po ní rozlézala jako šlahouny révy, kterou tak milovala, a její tělo měnila v prázdnou skořápku. Zaměřil jsem svou magii na uchopení zbývajících kousků její duše. Nenechal jsem uniknout žádnou její část, nenechal jsem uniknout žádnou část ženy, po které jsem toužil víc než po svobodě.

Úponky ji sevřely a uvěznily ji v agresivním, krutém objetí, její tělo se mi třásl v náručí. Volnou rukou jsem jí sáhl pod tričko a nahmatal na jejím rameni vlastní znamení. Znamení, jež říkalo, že je *moje*.

Znamení, které mi umožnilo ji k sobě připoutat v zoufalé snaze ji zachránit.

Když se moje nehty zaryly do středu trojúhelníku, kterým jsem si ji označil, a vnikly jí do kůže, automaticky se prohnula v zádech. Věděl jsem, že až se probudí, ochromí ji utrpení a bolest sužující její tělo jí připomene útržky toho, co se stalo.

Držel jsem ji v náručí, naklonil jsem se dopředu a dotkl jsem se jejího čela, posunul jsem ruku na její hrud' a zajel prsty do prasklin v její kůži.

Temná magie, kterou jsem spoutal její duši, se ke mně vrátila, pokryla mou kůži a vtáhla Willow zpět do jejího těla. Teprve když se k ní její duše vrátila, ovinula se kolem jejího srdce a usadila se ve zbytečném, mrtvém mase jejího těla, jsem prsty vytáhl a zíral dolů na místo, kde uvnitř mnou vytvořené dutiny vířily chomáčky zelené a černé mlhy.

Když jsem se odtáhl, Willow bezvládně visela, a já nabídl své předloktí Belzebubovi. Zíral na něj a polkl. „Lucifere...“ řekl a jeho hlas se vytratil, podíval se na mě a pak na mou ženu. „Udělej to hned,“ přikázal jsem mu a sledoval, jak z pouzdra na hrudi vytahuje

svou oblíbenou dýku. Přitiskl mi ji na zranitelnou spodní stranu zápěstí a táhl ji po žíle, dokud nedosáhl vnitřní části lokte. To, o co jsem usiloval, vyžadovalo mnohem více krve, než by mohl dát smrtelník. Willow mohla poskytnout spásu pouze skutečná nesmrtelnost mé formy.

Krev mi stékala po kůži, kapala na podlahu pode mnou, když jsem se přesunul, abych položil ruku na Willowina ústa. Nereagovala a já jsem paži přitiskl k jejím rtům, pomazal jí je, stejně jako kůži okolo, svou krví a nechal ji kapat do jejích úst. Spolu s arcidémony jsem mlčky čekal, až jí steče po zátylku, až její tělo pohltí to, co by napravilo křivdu způsobenou její smrtelné podobě.

Roztřeseně se nadechla, krk se jí narovnal a zacvakl zpátky na místo, kosti srostly. Sklonil jsem hlavu, přitáhl Willow k sobě a radoval se z pravidelného, přirozeného pohybu jejího hrudníku. Stejně pravidelně dýchala, když jsem ji pozoroval ve spánku. Rytmus jejího dechu souzněl s tlukotem jejího srdce.

Moje krev kapala na podlahu, zatímco se mé tělo snažilo dát dohromady. S vypětím všech sil jsem zvedl Willow do náručí a zamířil s ní ke dveřím. Začala křičet bolestí. Trhalo mi to uši, až jsem sebou škubnul. Její hlas byl nasáklý nepředstavitelným utrpením. Představa, co asi musela vytrpět, když tak naříkala i v hlubokém spánku...

„Lucifere, potřebujeme vědět, co po nás chceš. Evidentně jsi změnil plány!“ zavolal za mnou Asmodeus.

„Plány můžou počkat,“ zavrčel jsem a nechal arcidémony, aby se Sabatem naložili, jak chtějí. Na nikom z nich nezáleželo. Na ničem z *toho* nezáleželo.

Záleželo mi jen na čarodějce v mé náruči.

WILLOW

V jednu chvíli mě obklopovala tma. Tam, kde kdysi bývalo světlo, zbylo jen duté prázdno. Za víčky mi tančily nejasné zbytky plamenů, vysmívaly se mi a škádlily mě, jako by se můj duch připravoval na upálení na hranici.

Pak se mi plíce ostře a bolestivě naplnily vzduchem. Oči se mi otevřely, přerývaně jsem zalapala po dechu a posadila se tak náhle, že se mi hlava zatočila závratí. Plíce mě pálily, jako by zamrzly v čase a čekaly, až se probudím.

Moje mysl byla zmatená, připomínala bludiště, z něhož nemůžu najít cestu ven. Hrudník se mi namáhavě zvedal, jako bych právě uběhla míli, dech se mi zrychlil panikou, která mě pohltila. Zvedla jsem ruku ke svému hrdlu a stiskla ho, zatímco jsem se snažila rozpomenout, jak jsem se ocitla v Grayově posteli.

V okamžiku, kdy jsem se prsty dotkla své kůže, se mi vybavilo prasknutí mé vlastní páteře. Zvuk následovaný temnotou a pak úplná a oslepující bolest, která přemohla mé tělo.

Vyškrábala jsem se z postele a přehodila nohy přes okraj. Okamžitě jsem upadla a s rostoucí panikou a zmatkem jsem se pokoušela zbavit přikrývky, do které jsem se zamotala. Kopala jsem

do ní a drápala, házela hlavou ze strany na stranu a plazila se ke koupelně na druhé straně Grayova pokoje.

„Willow!“ vykřikl, ale nemohla jsem se na něj ani podívat. Pohled na něj jsem nemohla vystát, jen jsem cítila, jak vstupuje dovnitř otevřenými dveřmi ze svého soukromého obývacího prostoru. Snažila jsem se vstát, zašklebila jsem se a odolala nutkání křičet. Zdálo se mi, že se z té podělané přikrývky snad nikdy nevymotám.

Hrudník mi pulzoval bolestí a já jsem se ho dotkla dlaní, z hrdla se mi vydral přiškrcený zvuk.

Gray se mi opatrně vyhnul, stáhl ze mě přikrývku a odhodil ji na postel. Nohy jsem měla holé, černá noční košilka mi zakrývala jen intimní partie. Sevřela jsem stehna. Gray se posadil vedle mě, před mýma očima se objevila jeho tvář. „Jsi v pořádku,“ řekl tiše, jeho hlas mě klamal a konejšil. Volal mě jako nejtíšší melodie s ironickou připomínkou magie, která v jeho podobě Nádoby ale nebyla.

Hřích zahalený do kůže, tělo určené, aby lákalo lidi na místo nekonečného utrpení.

Připomínky muže, kterého jsem znala a do něhož jsem se zamilovala, protože mě oklamal, mi vehnaly slzy do očí.

Ten muž nikdy neexistoval.

Ovinula jsem si paže kolem břicha, hlavou mi vířily myšlenky. To všechno, co se stalo, jsem nedokázala pochopit. Nerozuměla jsem důsledkům toho, co udělal, jak *dlouho* to musel plánovat.

„Jak jsem se sem dostala?“ zeptala jsem se a s polknutím zavřela oči. Dobrovolně bych s ním do postele nešla, ne po tom všem, co udělal. V paměti jsem měla mezeru, díru, ze které jsem si nic nepamatovala.

Otevřela jsem pečeť a umožnila Grayovi návrat do těla Lucifera, ale potom už jsem si nevybavovala skoro nic. „Musíš si

odpočinout,“ řekl Gray a vsunul mi ruku pod vlasy. Nejdřív mi přešel prsty po kůži, pak mi dlaní sevřel čelist a otočil mě čelem k sobě. Jeho zlaté oči se třpytily, když na mě zíral a jemným pohlažením mi přešel palcem po kůži.

V hlavě se mi znovu ozvalo prasknutí v místě, kde jsem měla zlomený krk, a vytrhlo mě z rukou samotného ďábla.

Zhluboka, roztřeseně jsem se nadechla a snažila se potlačit rostoucí nevolnost vyvolanou uvědoměním.

„Zemřela jsem,“ špitla jsem, zírala jsem na Graye – *Lucifera* –, nutila jsem se myslet a říkat mu jménem, které mu vždy patřilo. Oddělit bytost přede mnou od té, o níž jsem si myslela, že ji znám.

„Jen na okamžik,“ řekl, jako by to smazalo jeho vinu. Jeho démon mi zlomil vaz, sprovodil mě ze světa, který jsem sotva poznala. Ale jeho doznání stačilo k tomu, abych pochopila, že udělal něco ještě horšího, aby mě přivedl zpět k životu.

„Co jsi udělal?“ zeptala jsem se a zakryla si ústa dlaní, protože se mi čím dál víc zvedal žaludek.

„Vrať se do postele, lásko. Tvoje tělo si potřebuje odpočinout,“ řekl a moji otázku zcela ignoroval.

Zasténala jsem a rozběhla se do koupelny, do hrudi mě zasáhla pulzující vina. Nohy se mi podlamovaly, jako by mi ani nepatřily. Na *tomb*le těle, které bylo vždycky moje a já ho nazývala svým domovem na Zemi, bylo něco divného.

„Willow...“ opakoval Gray a pomalu mě následoval. Objal mě kolem pasu a podepřel mě, zavedl mě do koupelny a nechal mě padnout na kolena před toaletu právě včas, abych do ní vyprázdnila žaludek.

Měkkými, jemnými prsty mi odhrnul vlasy z obličeje. „Jsi v pořádku,“ zamumlal a mě napadlo, jestli přesvědčuje mě, nebo sebe.

Ještě dlouho poté, co jsem přestala zvracet, jsem dávala naprázdno, jak jsem přicházela k životu, zatímco se mé tělo snažilo vypudit

to, co už v něm nebylo. Otřela jsem si ústa hřbetem ruky, opřela se o prkýnko a zesláble vstala. Při pohledu na červenou tekutinu v míse jsem se snažila nepanikařit, spláchla jsem a přesunula jsem se k umyvadlu, abych si zuřivě vypláchla ústa.

„Neboj se, Čarodějítko. Není to tvoje krev,“ řekl Gray, nápomocný jako vždy, zatímco se umyvadlo barvilo dorůžova. Jako by zvracení krve byla právě teď moje největší starost.

Když jsem konečně zvedla zrak, v zrcadle jsem viděla tvář, která vypadala přesně tak, jak jsem si pamatovala. Nic nenasevďovalo tomu, že bych se drasticky změnila. Jediný rušivý rozdíl byl patrný na mé hrudi, v horní části dekoltu, kde mi kůži narušil černý kruh. Z jeho středu se klikatily úponky temnoty připomínající praskliny v okenní tabuli, která se ještě neroztříštila.

Můj amulet visel těsně nad ním, růžové zlato ostře kontrastovalo s černým turmalínem a znamením. Spodní ret se mi třásl, když jsem na něj zírala a snažila se, aby se mé prsty té skvrny nedotkly. „Zmizí to?“ zeptala jsem se a zuby se zakousla do spodního rtu. Ve srovnání s tím, že bych jinak shnila v pekle, to byla malichernost, ale nechtěla jsem na sobě do konce života nosit připomínku, že se obětoval, aby mě zachránil.

„Ne,“ řekl klidně a podal mi lahev ústní vody. Bez poděkování jsem ji přijala a ústa si důkladně vypláchla.

Poté jsem se na něj podívala do zrcadla a opětovala jeho děsivý, zlatý pohled. Vlasy měl rozčuchané jako nikdy předtím a ještě si neoblékl košili. Od zápěstí k lokti se mu táhla tenká bílá jizva a já si byla jistá, že tam předtím nebyla...

Polkla jsem.

„Kdo?“ zeptala jsem se a otočila se k němu. Přistoupil blíž a uvěznil mě mezi své tělo a pult s umyvadly.

„Na tom nezáleží.“ Lehce pokrčil rameny a zvedl ruku, aby se jedním prstem dotkl temnoty, která mi kvetla na hrudi.

Polkla jsem a snažila se rychle vymyslet nejlepší strategii. Gray byl silný už jako Nádoba, ale v této podobě musela být jeho síla nekonečná. On byl ten, kdo stvořil mou předkyni. Dal jí magii, kterou pak sdílela se všemi čaroději. Vedle takové síly působila ta moje jako dětská hračka. „Mně ano,“ řekla jsem, protože jsem nevěděla, jak dál.

Měla jsem nutkání praštit ho do krku, kopnout do koulí a vynadat mu, a soudě podle úšklebku na jeho tváři to ten parchant zatraceně dobře věděl.

„Nedívej se na mě takhle, když tě nemůžu ohnout přes umyvadlo a připomenout ti, co opravdu chceš, Čarodějátko,“ zavrčel a vzal mě za ruku, aby mě vyvedl z koupelny. Zakopla jsem, mé kroky byly nekoordinované. Škubnutím odhrnul pokrývky, které před chvílí přehodil přes postel.

„Jediné, co chci, je podříznout ti ten tvůj podělanej krk,“ zavrčela jsem a trhla sebou, když sáhl do zásuvky nočního stolku a vytáhl z ní dýku.

Otočil ji, plochu čepele sevřel mezi dvěma prsty a nabídl mi jílec. „Tak do toho, lásko. Třeba ti to k něčemu bude,“ řekl s blahosklonným smíchem.

Dýku jsem přijala, sevřela rukojeť, ale nijak mě to neuklidnilo. Sice jsem mu mohla podříznout hrdlo, ale věděla jsem, že by to bylo k ničemu. Zakrvácel by celou podlahu, ale fyzické zranění by ho o život nepřipravilo. „Určitě víš, že to nebude dobré ani pro jednoho z nás. Jak čekáš, že tohle skončí?“ zeptala jsem se a zarazila špičku dýky do nočního stolku.

Gray se odmlčel a prstem mi zvedl bradu. „Skončí?“ zeptal se zmateně. Jako bych to byla já, kdo ztratil rozum a kdo potřeboval přijmout realitu. „Pro nás dva nic nekončí, Čarodějátko.“

Couvla jsem a narazila do matrace za sebou. Neměla jsem kam utéct, pokud jsem nechtěla zariskovat a pokusit se přes ni přelézt.

Odmlčela jsem se, zvedla bradu ještě výš a podívala se mu přímo do očí. „Nic není věčné, Lucifere. Dokonce ani ty ne,“ řekla jsem a dělala vše pro to, aby se mi netrásl spodní ret. Připadalo mi to jako obrovský úkol, skoro *nemožný*, ale nakonec se mi to podařilo.

„Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že si můžu dovolit být trpělivý? Jednoho dne bude pryč všechno, co znáš, každý, koho miluješ. Zbydu ti jen já,“ řekl a jeho slova mě udeřila do hrudi. „Byla by taková škoda, kdybys s tím – s *námi* – bojovala. Jen bys mě donutila k tomu, abych pomáhal přirozenému běhu života a smrti a zbavil nás každého, koho bys požádala o pomoc.“

Polkla jsem a s nakrčeným čelem na něj zírala, snažila jsem se pochopit význam jeho slov. Určitě to nemohl myslet...

Vzpomínka na to, jak rychle a efektivně zabil těch dvanáct studentů Dutohájů, mě donutila zavřít oči.

Klidně mohl. Mohl by to udělat a taky by to udělal.

„Lucifere,“ řekla jsem a tichá prosba v mém hlase ve mně vyvolala pocit slabosti. Nenáviděla jsem ho za to, že mě přiměl, abych se snížila k tomu, žebrat o životy těch několika přátel, které jsem měla.

„Já takový nejsem. Aspoň ne na tebe,“ vyštěkl, jemně mi sevřel obličej v dlaních a přešel mi palcem po tváři.

„Grayi,“ řekla jsem přidušeně. Chtěla jsem, aby byl takový. Chtěla jsem si připomenout zlo, které mu cíhalo pod kůží.

„Nemusí to být takhle,“ řekl a jeho slova mi připomněla, co jsme mezi sebou na tu krátkou chvíli měli. Neodpověděla jsem, protože mě nenapadalo nic, čím bych mu připomněla, že tohle byla *jeho vina*. Nikdo ho nenutil, aby mnou manipuloval, aby mě využil pro své vlastní záměry. Naklonil se dopředu, jemně se dotkl mých rtů a odtáhl se dřív, než jsem stihla protestovat. Jeho ústa byla teplá, ne chladná jako předtím. „Odpočiň si.“

Podívala jsem se na postel a zavrtěla hlavou. Musím vidět Deltu a Ibana, abych se ujistila, že jsou v bezpečí. „Potřebuju...“

„Potřebuješ se vyspat. Tvé tělo překonalo smrt, nezáleží na tom, jak byla krátká. Spi, moje Willow,“ řekl a zatlačil mi na rameno, takže mi nezbývalo než si sednout na okraj matrace.

„Ne. Potřebuju vědět, kdo to odnesl místo mě. Koho jsi zabil, abys uspokojil Rovnováhu,“ protestovala jsem a snažila se vstát.

„Ať při mně stojí peklo, Čarodějátko. Odpočineš si, i kdybych tě měl k téhle posteli vlastnoručně přivázat,“ řekl varovně. Nchtěla jsem, aby se ocitl se mnou v posteli, ne když jsem si v jeho blízkosti nemohla věřit.

Nenáviděla jsem ho, dokonce jsem ho za to, co mi udělal, chtěla celého vykuchat a poslat zpátky do pekel. Část mě si ale vzpomínala, jaké to bylo, když jsem si myslela, že mi na něm záleží. „Odpočinu si,“ řekla jsem a pro tuto chvíli mu nabídla olivovou ratolest.

Jedno po druhém, připomněla jsem si.

„Ale když mi povíš, kdo to odnesl za mě,“ řekla jsem a dívala se, jak podrážděně zaťal zuby.

„Čarodějka. Neznám její jméno a ani mě nezajímá. Belzebub to udělal rychle a bezbolestně, stejně jako s tebou,“ pravil a jeho věčné prohlášení znělo pravdivě. Gray se neobtěžoval se s čarodějkami, které mu neměly co nabídnout, seznamovat.

Přikývla jsem a doufala, že by poznal alespoň moje spolubydlící Deltu, Margot nebo Novu. Ujišťovala jsem se, že jim kvůli mně nikdo neublížil, s tím bych totiž nedokázala žít.

Pomalu jsem zvedla nohy, natáhla si je na posteli a ignorovala bolest v kostech. Připadalo mi, jako by ten pohyb rozvibroval všechny části mého já. Jako by se mé tělo nedokázalo přizpůsobit podivnosti návratu z mrtvých. Neohrabaně jsem si lehla a přála si, abych na sobě měla víc oblečení. Nenáviděla jsem pomyslení,

že mě Gray převlékl, když jsem byla v bezvědomí. Sotva se moje hlava dotkla polštáře, přikryl mě a usadil se v křesle vedle postele.

Povzdechla jsem si a zírala do stropu.

Kdo by mohl spát, když ho pozoruje ďábel?

WILLOW

Když jsem pomalu otevřela oči, oknem proudilo do místnosti světlo a slunce mizelo za obzorem. Přinutila jsem se posadit, z hrdla mi vyklouzlo tiché zaklení a musela jsem si stisknout hlavu v dlaních, aby se mi bolesti nerozpadla na kusy.

Několikrát jsem se zhluboka nadechla a podívala se na křeslo, do kterého se Gray usadil, než jsem usnula. Jako bych neměla pud sebezáchovy. Nedalo se mu věřit, netušila jsem, co má za lubem, ale stejně jsem usnula.

Dovol mi tě milovat. Ta děsivá slova mi zněla v uších při pohledu na teď už prázdné křeslo. Odhodila jsem příkrývku, pomalu se zvedla a po vratkých nohou se vydala k zavřeným dveřím ložnice. Vzala jsem za kliku. Sotva se pohnula, zámek ji držel na místě. Příliš prudce jsem se otočila a ztratila rovnováhu.

Co to se mnou sakra bylo?

Setřásla jsem pocit nejistoty a napětí a zamířila k oknu, kam dopadaly poslední paprsky denního světla. Podívala jsem se dolů na nádvoří pod Grayovými pokoji, polkla jsem a pátrala po jakémkoli náznaku Nádob nebo arcidémonů.

Žádný jsem nenašla a ohlédla jsem se ke dveřím do Grayovy kanceláře. Nedokázala jsem si představit, že bych ostatní nechala

napospas krutému dění, na němž jsem měla velký podíl, ale zavřená v ďáblově ložnici bych nikomu nepomohla.

S námahou jsem otočila klíčkou v horní části okna, pracně ho otevřela a obrnila se proti pocitu viny, kterou jsem začínala cítit.

Vrátím se, slíbila jsem si. Slíbila jsem to *jim*, i když mě neslyšeli. Jen pár týdnů předtím jsem byla odhodlaná zničit Sabat a všechny v něm. Měla jsem v úmyslu vykonat pomstu, ke které jsem byla vychovaná, i když by to znamenalo mou vlastní smrt.

Tak proč jsem teď váhala, jestli je mám nechat napospas jejich osudu? Zašklebila jsem se a ve vzteku na vlastní liknavost okno rozrazila. Sklo prasklo a já sebou cukla. Rozechvělými prsty jsem se dotkla prasklin podobných pavučině a zírala na ruce, které se nijak nelišily od těch, jež jsem si pamatovala z doby *předtím*.

Než jsem zemřela.

Polkla jsem a vylezla na parapet. Věděla jsem, že nebudu mít moc času a že mě Gray nikdy nenechá dlouho bez dozoru. Muselo ho napadnout, že se okamžitě pokusím o útěk, takže nejspíš nečekal, že se probudím tak brzy.

Podářilo se mi dostat nohy přes okenní parapet a protáhnout se úzkým prostorem, připadala jsem si neohrabaná jako novorozené srnče. Kamenná zeď připomínala útes, v této části nebylo nic, po čem bych mohla slézt dolů. Podívala jsem se na nádvoří pod sebou, zavřela oči a nadechla se, snažila jsem se oslovit část svého já, která pro mě byla stejně důležitá jako vzduch.

Země pode mnou odpověděla a réva, která se plazila po stranách budovy a na mřížích, se otrásla a ožila. Pomalu rostla a natahovala se ke mně, až jsem dosáhla na její šlahouny. Jeden jsem si omotala kolem ruky, pevně jsem ho sevřela a zhluboka se nadechla.

Zelené čarodějky neuměly létat a vědomí toho, co by mě čekalo, kdybych spadla, mě málem zahnało zpátky do ložnice, která se stala mým vězením.

Kupředu mě ale poháněla malicherná zášť. Skočila jsem, smířená s tím, že kdybych při svém pokusu zemřela, alespoň bych unikla a zničila Grayovy plány.

Nevyhrál by. Ne po tom, co udělal, ne po tom, jak zmanipuloval celý můj život pro svůj vlastní sobecký zisk. Nechtěla jsem přemýšlet o tom, kým bych se mohla stát, kdyby nebylo utrpení, které mi způsobil prostřednictvím spojení s mým otcem.

S potlačeným výkřikem jsem klesala k zemi, zpočátku pomalu, jako by se čas zastavil v okamžiku, kdy se mé tělo přestalo dotýkat okenního parapetu. Vzduch mě šlehal a přitiskl mi noční košilku k tělu, když jsem padala do jemného objetí révy, která mi vystřelila vstříc a zachytila mě.

Země se blížila a já zavřela oči. Byla jsem si jistá, že mě réva nezachrání před smrtí. Schoulila jsem se do klubíčka, padla do něčeho měkkého a znovu vyletěla do vzduchu.

Hybnost částečně ztlumila můj náraz, takže druhé dopadnutí do měkkého bylo spíš nepříjemné než bolestivé. Když jsem konečně otevřela oči, natáhla jsem nohy a podívala se dolů na ty spousty květín, které se zvedly ze záhonů, aby mě chytily.

Pomohly mi na nohy a vrátily se zpátky do země. Trny šlahounů ovinutých kolem mé paže se mi zabodly do kůže a pily moji krev, aby znovu nabraly sílu.

Když jsem odcházela, kosti kolem mého krku zacinkaly a připomněly mi svou přítomnost. Chvíli jsem uvažovala, že zamířím k příjezdové cestě a silnici, která vedla lesem a pravděpodobně by mě dovedla k jisté smrti, ale věděla jsem, že vyplížit se z Dutohájů by bylo mnohem obtížnější, kdybych to udělala všem na očích.

Polkla jsem a zamířila do lesa Prokletých, odhodlaná riskovat raději setkání se šelmami než s arcidémony. Prokletí se dali zabít.

V případě arcidémonů jsem si nebyla tak jistá.